

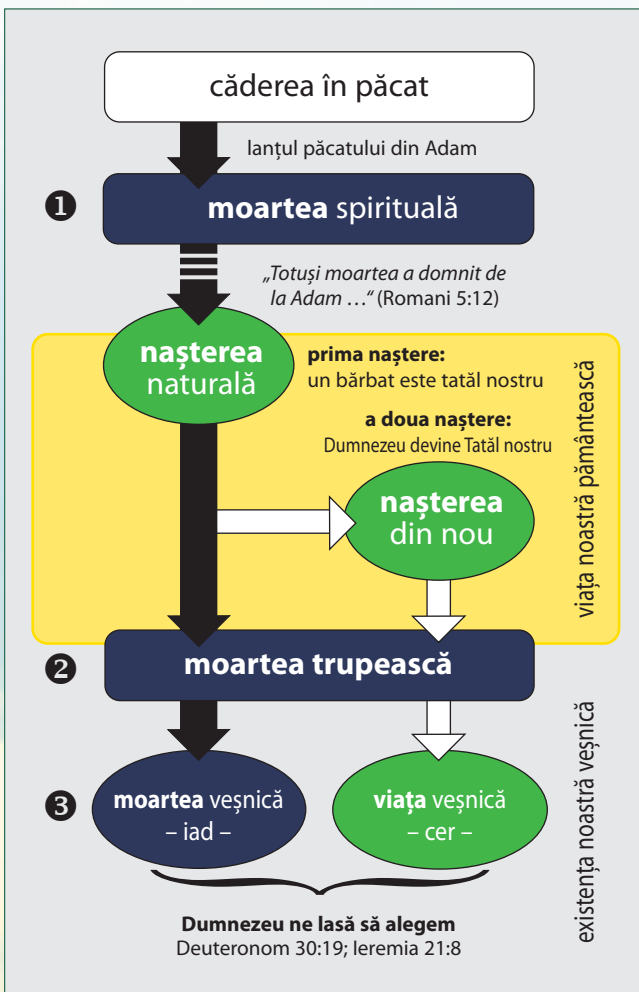
pasiunilor și ispitelor păcatului. Își duc viața ca și cum nu ar exista Dumnezeu. Nu au nicio relație personală cu Isus Hristos și resping mesajul Bibliei. În ochii lui Dumnezeu ei sunt morți spiritual, chiar dacă corporal pot fi foarte vioi.

2. Moartea corporală. În continuare, căderea în păcat duce la moartea corporală: **„...până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat ...”** (Geneza 3:19). Datorită căderii în păcat, întreaga creație a devenit trecătoare.

3. Moartea veșnică. Stația finală a trenului morții este moartea veșnică. Însă acolo nu se stinge existența omului (Luca 16:19-31). Este situația despărțirii definitive de Dumnezeu. Mânia lui Dumnezeu rămâne peste el, deoarece **„...după cum printr-o singură greșeală a venit o condamnare care a lovit pe toți oamenii ...”** (Romani 5:18). Isus descrie acest loc de pierzare ca iad; este locul unei existențe groaznice: Acolo focul **„nu se stinge”** (Marcu 9:43,45) și este **„veșnic”** (Matei 25:41), este **„plânsul și scrâșnirea dinților”** (Luca 13:28). Este un loc groaznic, **„unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge”** (Marcu 9:48). Este un loc al **„pierzării veșnice”** (2 Tesaloniceni 1:9).

Cum vede Dumnezeu alergarea noastră proprie în pierzare? Datorită îndurării Lui nemărginite și a dragostei Lui față de noi, și pentru ca lumea să poată fi mântuită, El L-a dat pe Fiul Său să fie răstignit pe cruce. Cuvintele lui Isus **„S-a isprăvit!”** marchează în mod figurat formarea **trenului vieții**. Voia declarată a lui Dumnezeu (spre ex., 1 Timotei 2:4) este ca noi să fim scăpați de iadul veșnic – sau exprimat în mod figurativ: să coborâm din trenul rapid al morții. Suntem invitați să intrăm pe poarta cea strâmtă, care duce în cer (Matei 7:13a,14). Conform mărturiei Bibliei, Isus este singura ușă și **singura cale** a mântuirii. Dacă ne urcăm în trenul vieții, ajungem la viața veșnică.

Trecerea dintr-un tren în celălalt se întâmplă prin

aceea că noi ne întoarcem la Isus, Îi mărturisim viața noastră păcătoasă din trecut, Îl rugăm să ne ierte, și-L primim ca Mântuitor. Lucrul acesta ne face în ochii lui Dumnezeu o creatură nouă. Oricine care vrea poate primi personal darul iertării. Jertfa Fiului Său, care ni se dăruiește ca har, are un preț nespus de mare pentru Dumnezeu. Cine primește oferta lui Dumnezeu, realizează o trecere decisivă, care ne aduce viața veșnică (Ioan 5:24). Această șansă este oferită omului numai în timpul vieții pământești.

Calea către viață

După o predică cu această temă, un tânăr a venit să stea de vorbă cu mine. L-am întrebat: „Care-i starea ta, unde te afli?” La care el mi-a răspuns concis: „Sunt în gară!” El recunoscuse ceva: Că trebuie să părăsească cât mai repede trenul morții! Întrebarea lui a fost: „Cum mă urc acum în trenul vieții?” A cerut să-i explic modul, calea; iar acum el se îndreaptă către cel mai bun țel.

Dumnezeu nu este numai un Dumnezeu mânios în ce privește păcatul, dar și un Dumnezeu iubitor față de păcătos. Dacă ne urcăm astăzi în trenul vieții, ne-am luat bilet pentru cel mai frumos loc, pentru cer, despre care în 1 Corinteni 2:9 se spune: **„Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit; așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.”** Pe ce cale vrem să mergem noi? Această decizie ne-a lăsat-o Dumnezeu nouă, unor ființe libere: **„... ți-am pus înaintea viața [veșnică] și moartea [veșnică], binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești ...”** (Deuteronom 30:19). Și aici se mai arată încă o dată clar că voia lui Dumnezeu este viața. Din ilustrația grafică se poate deduce un motto simplu:

„Dacă ești **născut numai o singură dată** (nașterea naturală), atunci **mori de două ori** (mai întâi moartea corporală, apoi moartea veșnică); însă dacă ești **născut de două ori** (nașterea naturală și nașterea din nou prin Isus Hristos), **mori numai o dată** (moartea corporală!).”

Credința în Fiul lui Dumnezeu ne scapă de judecata de condamnare și ne dă siguranța vieții veșnice: **„Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață”** (Ioan 5:24).

Dacă ne gândim la consecințele oricărei decizii prin credință, atunci devine imediat clar ce conse-

cință tragică are asupra adeptilor ei teoria evoluției referitoare la moarte. Ea ascunde pericolul morții veșnice și-i determină pe oamenii să piardă oferta mântuirii. Însă Isus a venit să ne scape pe noi de iad. Adresează-te lui Dumnezeu printr-o rugăciune. În felul acesta părăsești chiar astăzi trenul morții și te urci în trenul vieții. Această schimbare fundamentală a vieții o poți începe cu o rugăciune similară acesteia:

„Doamne Isuse, îmi recunosc situația mea pierdută. Felul meu de viață nu se potrivește deloc cu Cuvântul Tău. Știu că sunt în trenul greșit. Sunt îngrozit, și Te rog să mă ajuți. Te rog, iartă-mi vina, de care îmi pare rău, și schimbă-mi viața prin citirea și împlinirea Cuvântului Tău. Cu ajutorul Tău, vreau să mă urc în trenul vieții, și să rămân întotdeauna cu Tine. Te primesc astăzi în viața mea. Te rog să fii Tu Domnul meu, și dă-mi voința și puterea să Te urmez. Îți mulțumesc din inimă că m-ai eliberat de păcatele mele și astăzi pot să fiu un copil al lui Dumnezeu. Amin.”

prof. dr. ing. Werner Gitt

Titlul original: Reise ohne Rückkehr
Site-ul autorului: www.wernergitt.de
Tradus din germană: Johannes Jach

Bruderhand-Medien
Am Hofe 2, 29342 Wienhausen, Germany
E-Mail: info@bruderhand.de; Homepage: bruderhand.de
Nr. 127-6: Rumänisch/Romanian, 4th edition 2022

Călătorie fără întoarcere

© stock_colors - istockphoto.

WERNER GITT

Călătorie fără întoarcere

Pe zidul unei biserici din Tirolul de Sud se află patru cranii. Deasupra lor este următoarea inscripție: **„Cine a fost nebun? Cine înțelept? Cine cerșetor? Cine împărat?”** Într-adevăr: Nu se mai vede nimic din puterea și bogăția împăratului. Chiar dacă craniul cerșetorului este alături de cel al împăratului, nimic nu mărturisește de sărăcia, zdrențele și stomacul lui care-i chiorăia. Parcă suntem tentați să mai facem o inscripție cu afirmația: **„Moartea îi face pe toți egali”**. Vrem să vedem în continuare dacă ar fi adevărată a doua inscripție.

În domeniul publicitar se intenționează ca reclama să se adreseze unei anumite grupe de cumpărători. În schimb moartea nu cunoaște nicio grupă specială, deoarece nimeni nu este scutit de ea. De aceea mulți oameni s-au preocupat de problema morții: filozofi, poeți, sportivi, artiști, analfabeți sau laureați ai premiului Nobel. Cel mai mult s-au preocupat egiptenii din antichitate, căci ei au construit morții cele mai mari mausolee din lume, piramidele din Gizeh. Poetul german Emanuel Geibel a făcut un bilanț al tuturor străduințelor omenești: **„Viața este un secret veșnic, moartea rămâne un secret veșnic”**. Dintre încercările de explicare a morții, voi prelua un răspuns dat de teoria evoluției:

Moartea în concepția evoluției

Moartea este așa de ancorată în filozofia evoluției, încât fără ea nu ar exista nicio viață pe pământ. Lucrul acesta este argumentat de cele patru principii fundamentale ale evoluției:

1. Moartea – o condiție necesară a evoluției. Carl Friedrich von Weizsäcker a subliniat: *„Căci dacă indivizii n-ar muri, nu ar exista nicio evoluție; și nu ar exista indivizi noi cu alte calități. Moartea indivizilor este o condiție a evoluției”*.

2. Moartea – o invenție a evoluției. Profesorul de biologie din Würzburg, Widmar Tanner, pune între-barea capitală referitoare la moarte: *„Cum și de ce a intrat moartea în lumea noastră, dacă de fapt ea nu ar fi trebuit să existe?”* Și răspunde imediat: *„Procesul de îmbătrânire și durata vieții sunt apariții de adaptare, care s-au dezvoltat de-a lungul evoluției”*. Pentru el moartea programată creează noi posibilități șansei permanente de a experimenta ceva nou în evoluție.

3. Moartea – creatorul vieții.

Diferența dintre filozofia evoluției și învățătura biblică devine și mai clară, atunci când teoria evoluției ridică moartea la rangul de creator al vieții. Așa cum se exprimă microbiologul Reinhard W. Kaplan:

„Deși îmbătrânirea și moartea programată este plină de suferință pentru individ, în mod special pentru cel uman, acesta este prețul prin care evoluția a putut crea specia noastră”.

4. Moartea – sfârșitul absolut al vieții. Conform teoriei evoluției, în limitele fizicii și chimiei viața este singura stare dovedită a materiei (*Manfred Eigen*).

Observăm că evoluția nu ne poate da nicio explicație satisfăcătoare referitoare la moarte. În cazul reducerii realității în mod exclusiv la fenomenele materiale, nu mai rămâne niciun loc pentru o existență a vieții dincolo de moarte. Omul este redus la o mașină biologică, iar finalul lui absolut este echivalent cu moartea organismului. În mașinăria mecanismului evoluției moartea slujește trecerii în viața următoare. De aceea, valoarea unei vieți umane trebuie văzută ca o contribuție pe care ea a adus-o evoluției.

Cine ne dă adevăratul răspuns?

Cine poate răspunde valabil la toate întrebările noastre referitoare la natura morții și ceea ce urmează după aceea? El trebuie să fie competent, și este, numai dacă îndeplinește următoarele patru condiții:

- 1) El Însuși a fost mort!
- 2) El Însuși a înviat!
- 3) El Însuși a avut putere asupra morții!
- 4) El Însuși a fost absolut demn de încredere!

Dacă privim în istoria lumii, să aflăm cine a îndeplinit aceste patru condiții deosebite, tragem concluzia că nu este decât **Unul singur**, iar acesta este Isus Hristos:

1) El a fost răstignit și a murit în afara Ierusalimului. Dușmanii Lui au vrut să fie siguri că El este într-adevăr mort, și un soldat L-a străpuns cu sulița în coastă, astfel că s-a scurs sânge și apă (Ioan 19:34). Acum ei erau siguri că El este într-adevăr mort!

2) El amintise mai dinainte că va învia a treia zi. Și așa s-a și întâmplat; iar în prima zi după Paști femeile au fost primii martori la mormântul Lui. Îngerul le-a zis: **„Nu este aici, ci a înviat!”** (Luca 24:6).

3) Noul Testament relatează despre trei învieri din morți pe care le-a făcut Isus prin puterea Sa: tânărul din Nain (Luca 7:11-17), fiica lui Iair (Marcu 5:35-43), Lazăr din Betania (Ioan 11:41-45). În rest nimeni nu are puterea să poruncească morții, ca Isus.

4) Numai Unul a fost pe pământul acesta, Care a putut să spună: **„Eu sunt Adevărul”** (Ioan 14:6), iar Acesta a fost Isus. Afirmația Lui nu a putut fi

dezmințită nici chiar de dușmanii Săi, care căutau cu tot dinadinsul să-l poată imputa ceva, orice nedreptate, cât de mică.

Am ajuns la adevărata adresă, iar prin aceasta la sursa adevărului. Pentru existența noastră adevărul este vital. Cine vrea să-și bazeze viața pe o eroare? Constatăm că există acest Unul, care deține competența necesară, care ne poate da un răspuns clar. De la El aflăm ce se întâmplă cu fiecare, imediat după moarte. În Luca 16:19-31 Isus ne-a dat răspunsul prin exemplul a doi oameni care tocmai muriseră. Unul L-a cunoscut pe Dumnezeu, iar celălalt a trăit fără El. Lazăr este dus de îngeri în sânul lui Avraam, unde trăiește bine, loc numit de Isus paradis/rai (Luca 23:43). Celălalt, un bogat, imediat după moarte se află în iad; și el descrie singur situația sa groaznică, prin cuvintele: **„căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta”** (Luca 16:24b). **Deci moartea nu-i face pe toți egali;** dimpotrivă, se poate spune: Dacă în lumea aceasta există diferențe atât de uriașe, dincolo de zidul morții ele vor deveni nedescris de uriașe. Care este cauza? O voi prezenta în continuare.

Moartea întreită

Conform mărturiei clare a Bibliei, lumea aceasta și orice fel de viață au apărut printr-un act creator al lui Dumnezeu. A fost o creație completă și desăvârșită, calificată de Dumnezeu ca **„foarte bună”**. Natura lui Dumnezeu este dragoste și îndurare, El creând toate lucrurile prin Meșterul Lui (Proverbe 8:30), Domnul Isus (Ioan 1:10; Coloseni 1:16). El și-a dovedit și în creație calitățile Lui: blândețe, îndurare și dragoste. Ceea ce este cu totul altceva, decât strategia care caracterizează evoluția: suferință și lacrimi, cruzime și moarte. Cine-L consideră pe Dumnezeu cauza evoluției, adică îi atribuie o astfel de metodă de creație, transformă natura

lui Dumnezeu în contrariul ei. De aceea nu rezistă sub nicio formă ideea unei evoluții dirijate de Dumnezeu (așa-zisa evoluție teistă!).

De unde vine însă moartea, dacă ea nu este un factor al evoluției și nu corespunde nici naturii lui Dumnezeu? Precizez: moartea este generală. Toți oamenii mor: de la nou-născuți, până la bătrâni; oameni cu o morală înaltă, cât și hoți și tâlhari; atât cei credincioși, cât și cei necredincioși. Pentru un efect atât de general trebuie să existe și o cauză generală.

Biblia înfierează moartea drept consecință a păcatului omului. Deși Dumnezeu l-a avertizat pe om cu privire la păcat (Geneza 2:17), el a abuzat de libertatea dăruită lui, și astfel a căzut în păcat. De atunci încolo a devenit valabilă legea păcatului: **„Plata păcatului este moartea”** (Romani 6:23). Omul a ajuns pe linia morții, care în grafică este desenată ca o linie neagră groasă. O putem numi în sens figurat **trenul morții**. Începând cu Adam, care este răspunzător de faptul că moartea a intrat în această creație (1 Corinteni 15:22a), în acest tren groaznic se află întreaga omenire: **„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit”** (Romani 5:12). Așadar, înainte de căderea în păcat, în întreaga creație moartea era necunoscută.

Când Biblia vorbește de moarte, ea nu se referă la încetarea existenței. Definiția biblică a morții este: „a fi despărțit de ...” Deoarece căderea în păcat caracterizează o moarte întreită (vezi grafica), există și o despărțire întreită:

1. Moartea spirituală. În momentul căderii în păcat, omul a căzut în „moartea spirituală”, adică el a rupt părtașia cu Dumnezeu. În starea aceasta trăiesc astăzi toți oamenii care nu cred în Creatorul lor. Ei își trăiesc viața în mod egoist și cedează